

Anlıyor Musun

– keskin2011 · 18 Eylül 2014

karanlık kuytu sessiz geceler
tükendi dilimde kalmadı kelimeler
sıkıntım çok derdim ummandan beter
süpürdüm umutları mı kapı arkasına
tek dileğimdi gözlerinde erimek
mutluluğu perçinlemek istedim sevginde
ikimizden başkası yoktu ellerimiz birleştiğinde
dudaklarımız kenetlendi gözgöze geldiğimizde
zaman durmuş hasret ateşi sarmıştı bizi
yaşadıklarımız bir rüyaydı sanki
sevgi tüneline ki ışık çekiyordu bizi
ayırımıyorduk gözlerimizi birbirinden
sıklaşıyordu nefes alıp verişlerimiz
tek vucut olurduk bedenlerimiz birleştiğinde
zaman durur kalırdık öylece
aşkımızın büyüsü bozulmasın diye
yaprak bile kımıldamazdı
içimdeki sevgiyi bir tek senle yaşadım
sen gittin gideli durdu yaşam
yokluğuna bir türlü alışamadım
meğer senmişsin yaşam sebebim
derdimi kime anlatsam yok ki ağlayanım
duvar da kırık bir sazım var
bir de aşkımızı anlatan yarım kalmış mısralar
yüzüm gülmez dökülür gözlerimden yaşlar
artık yazmıyor kalemim tükendi kelimeler
dilim lal oldu ismini hecelerim
yokluğunda neler çektiğimi bir ben bilirim
dayanacak gücüm yok kan ağlıyor gözlerim
bir mum gibi için için eririm
Eylül hüznün zamanıdır uçar yapraklar
her yaprağında ne anılar saklar
ismimizi kazıdığım ağacın altına git
kapa gözlerini dinle kuş seslerini
her kanat çırpıkların da

onlar da olacaktır aşkımıza şahit ...

Refik

18.09.2014

İstanbul